

ΣΕΛΜΑ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ
ΤΟΥ ΝΙΛΣ ΧΟΛΓΚΕΡΣΟΝ

ΑΔΟΧΟΣΗ: Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ__

ΑΓΚΥΡΑ

Το θαυμαστό ταξίδι
του Νιλς Χόλγκερσον

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ελένη Τσακμάκη*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Νίκος Μαρουλάκης*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιστριβάρη*

© 2004 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62
Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)
Τηλ.: 210 3213507

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα
Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-118-3

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΣΕΛΜΑ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Το θαυμαστό ταξίδι
του Νιλς Χόλγκερσον

Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας

Απόδοση

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

αγκυρα

Ο ΝΙΛΣ ΧΟΛΓΚΕΡΣΟΝ

Κυριακή, 20 Μαρτίου

Ζούσε κάποτε ένα αγοράκι, που ήταν δεν ήταν δεκαεπταετών χρόνων, ψηλό, γεροδεμένο, με μαλλιά στο χρώμα του λιναριού. Δεν του άρεσε καθόλου να δουλεύει, αλλά του άρεσε να τρώει, να πίνει, να τεμπελιάζει και να σκαρώνει φάρσες.

Εκείνο το πρωί της Κυριακής, οι γονείς του ετοιμάζονταν να πάνε στην εκκλησία, κι αυτός, με τους αγκώνες του ακουμπισμένους στο τραπέζι, με τα μανίκια του πουκαμίσου του ανασηκωμένα, σκεφτόταν πως θα περνούσε περίφημα και θα 'κανε του κόσμου τις αταξίες, όση ώρα θα 'λειπαν εκείνοι από το σπίτι.

Σάμπως να μάντεψε τις σκέψεις του ο πατέρας του, καθώς έβγαινε από την πόρτα, γύρισε και του είπε:

- Αφού δεν έρχεσαι μαζί μας στην εκκλησία, διάβασε τουλάχιστον την ερμηνεία του σημερινού Ευαγγελίου.
- Εντάξει, μπαμπά, υποσχέθηκε ο μικρός.

Η μητέρα του έτρεξε τότε, γρήγορα γρήγορα, πήρε από τη βιβλιοθήκη τον τόμο με τις Ερμηνείες του Λούθηρου,

πήρε κι ένα μικρό Ευαγγέλιο και τ' άπλωσε μπροστά του, στις σελίδες που έπρεπε να διαβάσει. Έπειτα, έσυρε κοντά του και τη μεγάλη πολυθρόνα, που είχαν αγοράσει ένα χρόνο πριν από τον πάστορα του Βέμενχογκ, και που κανένας άλλος εκτός από τον πατέρα του δεν την χρησιμοποιούσε.

Ο μικρός έβρισκε άσκοπο τον κόπο της μητέρας του, μια που δεν το 'χε στο πρόγραμμα να διαβάσει παραπάνω από δυο σελίδες. Αλλ' ο πατέρας του, φαίνεται, μπορούσε και μάντευε τις σκέψεις του, γιατί πήγε κοντά του και του είπε με ύφος αυστηρό:

– Βάλε όλη την προσοχή σου στο διάβασμα, γιατί όταν γυρίσω από την εκκλησία θα σου ζητήσω να μου εξηγήσεις όσα διάβασες κι αλίμονό σου αν δω ότι δεν κατάλαβες πολλά πράγματα.

– Η ερμηνεία του σημερινού Ευαγγελίου είναι κάπου δεκαπέντε σελίδες, πρόσθεσε η μητέρα του. Άρχισε, λοιπόν, να την διαβάζεις από τώρα για να προφτάσεις να την τελειώσεις, προτού γυρίσουμε...

Έπειτα έφυγαν κι ο μικρός τούς είδε να προχωρούνε προς την εκκλησία κι ένιωσε μια απελπισία, σαν να ήτανε φυλακισμένος.

Οι γονείς του είχαν ένα καλό κτήμα, όπου έβοσκαν χήνες και γελάδες, αλλά δεν ήταν ευχαριστημένοι, γιατί ο γιος τους δεν έδειχνε καμιά όρεξη για δουλειά, μόνο έκανε του κόσμου τις αταξίες και με δυσκολία τον έβαζαν να φυλάει τις χήνες τους.

– Ας έκανε ο Θεός το θαύμα του, έλεγε αναστενάζοντας η μητέρα του, κι ας του 'παιρνε αυτή την καρδιά που έχει, τη γεμάτη κακίες, κι ας του έδινε μια άλλη.

Ο μικρός, όταν έφυγαν οι δικοί του, άρχισε να διαβάζει την ερμηνεία του Ευαγγελίου, αλλά θαρρείς και η φωνή του η ίδια τον νανούριζε και το κεφάλι του έγερνε βαρύ, νυσταγμένο.

Έξω, ο καιρός ήταν υπέροχος. Μόλο που ήταν ακόμα 20 Μαρτίου, η άνοιξη είχε φτάσει κιόλας σ' εκείνη την περιοχή του Βέμενχογκ, στη νότια Σουηδία.

Είχε αρχίσει η φουσκοδεντριά, τα χιόνια είχανε λιώσει, οι λάκκοι είχανε γεμίσει νερά, τα πρώτα λουλούδια ανθίζανε στους φράχτες.

Πέρα, στο βάθος του ορίζοντα, το δάσος φαινότανε τώρα πιο πυκνό και πιο σκοτεινό κι ο ουρανός ήταν ασυνέφιαστος. Έξω από τη μισάνοιχτη θύρα του σπιτιού, ακουγόταν ένας κορυδαλλός να κελαηδάει.

Στην αυλή, τριγυρνούσαν οι χήνες κι οι κόττες, οι γελάδες σήκωναν το μουσούδι τους, οσμίζονταν το ανοιξιάτικο αεράκι και μουκάνιζαν.

Ο μικρός, μέσα στο σπίτι, ένιωθε το κεφάλι του βαρύ από νύστα, καθώς διάβαζε.

«Δεν πρέπει να κοιμηθώ!» έλεγε με τον νου του.

Ωστόσο, μόλο που προσπαθούσε να καταπολεμήσει τη νύστα του, αποκοιμήθηκε.

Πόση ώρα κοιμήθηκε, δεν ήξερε κι ο ίδιος να πει. Άκουσε όμως έναν θόρυβο πίσω από την πολυθρόνα όπου ήταν καθισμένος, και τινάχτηκε. Αντίκρου του ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης κι εκεί μέσα έβλεπε κανείς όλο το δωμάτιο.

Μέσα στον καθρέφτη, είδε πως η κασέλα της μητέρας του –μια παμπάλαια κασέλα, της γιαγιάς του, που η μητέρα του δεν άφηνε κανένα να την ανοίξει– ήταν τώρα ανοιχτή. Εκεί μέσα φύλαγε η μητέρα του παλιά φορέ-

ματα, από κείνα που φορούσαν οι γυναίκες πριν από πολλά, πολλά χρόνια. Ήταν κόκκινα, στολισμένα με μαργαριτάρια, κι ήταν μέσα στην κασέλα και μαντίλες παλιές, κολαρισμένες, ζώνες ασημένιες, παλαιικά πράγματα, που οι γυναίκες δεν φοράνε πια, ούτε στα χωριά, και γι' αυτό η μητέρα του έλεγε, καμιά φορά, πως θα έπρεπε να τα πουλήσει, αλλά ωστόσο δεν τ' αποφάσιζε, γιατί τα παλιά πράγματα όλοι τ' αγαπούν.

Ο μικρός είδε μέσα στον καθρέφτη πως εκείνη η παλαιική κασέλα ήταν ανοιχτή κι ανησύχησε, γιατί θυμότανε καλά πως η μητέρα του, πριν φύγει για την εκκλήσις, την είχε κλειδώσει. Φοβήθηκε μήπως είχε μπει κρυφά κανένας κλέφτης μέσα στο σπίτι και ζάρωσε πάνω στην πολυθρόνα, με τα μάτια καρφωμένα στον καθρέφτη.

Αλλά αντί να δει έναν κλέφτη, όπως φοβότανε, πρόσεξε μια σκιά, πλάι στην παλαιική κασέλα, κι αυτή η σκιά όσο πήγαινε μεγάλωνε, ώσπου είδε πως ήταν ένας νάνος.

Δεν ήτανε πιο μεγάλος από μια σπιθαμή και το πρόσωπό του φαινόταν όλο ζαρωματιές. Φορούσε μαύρα ρούχα και μαύρο καπέλο πλατύγυρο. Τα ρούχα του ήταν παλιομοδίτικα, στολισμένα με άσπρες νταντέλες, και στα παπούτσια του είχε αγκράφες. Είχε βγάλει από την κασέλα μια ποδιά και την κοιτούσε προσεκτικά και δεν είχε καταλάβει πως ο μικρός τον είχε δει και τον παρακολουθούσε περιέργως, χωρίς να φοβάται. Και τι είχε να φοβηθεί, άλλωστε, από κείνο το τοσοδούλικο ανθρωπάκι; Κι όχι μόνο δεν φοβήθηκε, αλλά σκέφτηκε να πάει κρυφά πίσω του, να τον σπρώξει μέσα στην κασέλα κι έπειτα να την κλειδώσει.

Ωστόσο, επειδή δεν ήθελε να τον αγγίξει, κοίταξε γύρω του να βρει κάποιο αντικείμενο για να τον σπρώξει. Πλάι στο παράθυρο κρεμότανε μια απόχνη, από κείνες που χρησιμεύουν για να πιάνουν πεταλούδες. Την πήρε και, «φραπ», έπιασε μ' αυτήν τον νάνο.

Ο καμμένος ο νάνος άρχισε να τον παρακαλάει να τον αφήσει ελεύθερο και του έταξε πως θα του δώσει ένα ασημένιο τάλιρο, μια χρυσή αλυσίδα κι ένα φλουρί, μεγάλο σαν το ρολόι του πατέρα του.

Ο μικρός ενθουσιάστηκε όταν τ' άκουσε και σήκωσε την απόχνη για να βγει ο νάνος. Αλλά την ίδια στιγμή μετάνιωσε που δεν του είχε ζητήσει περισσότερα: να τον βοηθήσει, λόγου χάρη, να μάθει την ερμηνεία του Ευαγγελίου, ώσπου να γυρίσει ο πατέρας του από την εκκλησία.

«Φέρθηκα κουτά που τον άφησα!» σκέφτηκε.

Και σήκωσε την απόχνη για να τον ξαναπιάσει.

Αλλά, την ίδια στιγμή, ο νάνος τού έδωσε έναν τόσο δυνατό μπάτσο, ώστε ο μικρός ζαλίστηκε, τινάχτηκε στον τοίχο κι έπειτα σωριάστηκε στο πάτωμα λιπόθυμος.

Όταν συνήλθε, είδε πως ήταν μόνος μέσα στο δωμάτιο. Ο νάνος είχε εξαφανιστεί, η κασέλα ήταν κλειδωμένη, όπως πάντα, και θα πίστευε πως όλα αυτά τα είχε ονειρευτεί, αν δεν ήταν προσημένο το μάγουλό του από τον μπάτσο.

«Ωστόσο, ο πατέρας μου δεν θα με πιστέψει άμα του τα πω», σκέφτηκε ο μικρός. «Ας διαβάσω καλύτερα την ερμηνεία...»

Αλλά, καθώς κίνησε να πάει κοντά στο τραπέζι, πρόσεξε πως κάτι παράξενο είχε συμβεί: θαρρείς και το δω-

μάτιο είχε απλώσει κι είχε γίνει τεράστιο, χρειάστηκε να περπατήσει πολύ ώσπου να φτάσει στην πολυθρόνα, που κι αυτή είχε ψηλώσει. Για ν' ανεβεί επάνω, αναγκάστηκε να πατήσει στο πλαϊνό στήριγμα κι από 'κεί να σκαρφαλώσει στο κάθισμα, μια και το τραπέζι είχε γίνει τεράστιο.

– Τι είναι αυτό; μουρμούρισε παραξενεμένος. Φαίνεται πως ο νάνος έκανε μάγια στην πολυθρόνα, στο τραπέζι, σ' όλο το δωμάτιο!

Το βιβλίο των Ερμηνειών βρισκόταν ακόμη πάνω στο τραπέζι, αλλά ήτανε τόσο μεγάλο, ώστε για να μπορέσει να διαβάσει αναγκάστηκε να σκαρφαλώσει πάνω στις ανοιγμένες σελίδες. Τα μάτια του έπεσαν τότε στον αντικρινό καθρέφτη και φώναξε σαστισμένος:

– Μπα! Κι άλλος νάνος!

Στον καθρέφτη φαινότανε πραγματικά ένας νάνος, που φορούσε δερμάτινο παντελόνι κι είχε στο κεφάλι του έναν σκούφο μυτερό.

– Είναι ντυμένος όπως κι εγώ! είπε ο μικρός, χτυπώντας τα χέρια του χαρούμενα.

Αλλά την ίδια στιγμή, ο νάνος του καθρέφτη χτύπησε κι αυτός τα χέρια του. Ο μικρός πήδησε από το τραπέζι, έτρεξε να δει πίσω από τον καθρέφτη, αλλά δεν βρήκε κανέναν. Όταν όμως στάθηκε μπροστά, ξαναείδε τον νάνο, που ήτανε ντυμένος όπως αυτός και τότε κατάλαβε πως αυτός ήταν ο νάνος που έβλεπε, και πως ο άλλος νάνος, ο πρώτος, τον είχε μαγέψει!

«Αδύνατον να έχω γίνει νάνος!» έλεγε, ωστόσο, με τον νου του. «Ή ονειρεύομαι, ή δεν βλέπω καλά. Σε λίγο, σίγουρα, θα μου περάσει ή θα 'χω ξυπνήσει».